

Comentariul operei Domnisoara Nastasia de George Mihail Zamfirescu - partea a doua

Peisajul acestei mahalale sordide este violent colorat de oameni framantati de patimi devoratoare si de aspiratii cutremuratoare. Nastasia uraste Mahalaua Veseliei, cu tot cortegiul de intamplari, umilinte si vexatiuni care i-au agreat dar n-au putut sa-i intineze fiinta ea aspira la o preschimbare a vietii sale, o data cu visata revenire in lumea ei de alta data de pe Popa Nan, alaturi de logodnicul ei, tanarul lucrator Luca, un simbol de puritate si adevar intr-o lume calauzita de interese meschine.

Reactia directa de impotrivire a eroinei fata de mediul in care traieste se manifesta, cel mai direct, in atitudinea fata de Vulpasin, in care vede doar o abjectie a mahalalei: inca din copilarie il apara neincetat pe Luca de acest derbedeu, iar din momentul in care constata ca Vulpasin, care terorizeaza intreaga mahala o divinizeaza si o urmareste cu supunere oarba, il jigneste si-l dispretuieste cu neostenita fermitate. Sila pe care o incearca in fata acestui fante de mahala este, rostita, invariabil, prin cuvintele aspre ""Vulpasin este un caine!" ", nevoind si neputand sa creada ca acest detractat si ucigas de suflete este, el insusi, o victima, ca pastreaza, el insusi, o incarcatura de umanitate, sperand sa se salveze prin dragoste, sa-si poata schimba viata alaturi de Nastasia Cand Nastasia il palmuieste si-i arunca in fata intreaga ei ura, Vulpasin isi ucide rivalul. Banuind cine este autorul acestei ticalosii, Nastasia proiecteaza o razbunare nestramutata, cumplita, la fel ca Anca din "Napasta" lui Caragiale, urmand indemnurile unei vendete abil proiectata: ""Dinte pentru dinte si napasta pentru napasta!". Ea isi ascunde simtamintele reale, accepta casatoria cu Vulpasin si, in seara nuntii, isi pune capat zilelor prin spanzuratoare. Finalul piesei este zguduitor: in fata cadavrului fiintei dragi, singura lui nadejde de izbavire sufleteasca, Vulpasin isi iese din minti, lovit napraznic in strafundul aspiratiei sale spre o farama de lumina dintr-o existenta larvara de smoala: "Fratilor! imi umbla soarecii prin teasta!"

Pana la un punct, similitudinile de atmosfera si caractere cu lumea lui Caragiale sunt transparente. Insa romantiozitatea eroilor este un punct comun: ca si eroinele lui I. L. Caragiale, Nastasia si Paraschiva ingana melodii sfasietoare, iar stilul declaratiilor de dragoste (mai ales modul in care Vulpasin sau Ionel "trateaza oral" cu Paraschiva sau cu Niculina) apartine eroilor lui Caragiale. George Mihail Zamfirescu impune, insa pe scena o mahala zugravita in culori tipatoare si contrastante, in care se imbina trivialitatea cu ardenta pasionala brutalitatea cu manifestarile unei ambiante umane de un fel deosebit, cuceritoare chiar. Vulpasin este o bruta cu suflet de copil in mai toate aparitiile lui: ii place sa cante si sa i se cante (pentru a-si dezvalui sau alina sufletul); inainte de a-l ucide pe Luca el il imbratiseaza ca pentru o despartire; dezlantuirile sale tragice sunt sincere si, mai totdeauna cauta solidaritatea in nefericire. Destainuirile sunt fruste, directe, de o anumita violenta dar si pline de adevar.